

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

VEIT ETZOLD

AGONIE MENTALĂ

Traducere din limba germană
Cornel Stoenescu

1

Clara Vidalis, inspector-șef și expert în medicină legală și psihologie patologică în LKA¹ Berlin, privi pe fereastră orașul care, înmuiat în ploaie, arăta ca un cadavru umflat dintr-un mormânt năpădit de viermi. Era o după-amiază de februarie tristă și cerul semăna cu licăririle cenușii de pe ecranul unui televizor dereglat. Ceea ce nu o împiedica pe tânără să privească în continuare pe fereastră.

„Ad plures ire“, îi trecu prin minte. „A merge la cei mulți.“

Romanii foloseau expresia „cei mulți“ pentru morți. Cine se ducea la „cei mulți“ era mort. În istoria omenirii, numărul morților a fost permanent mai mare decât al celor în viață. S-a calculat numărul de morți de la apariția omului și unii oameni de știință au afirmat că atunci când populația va ajunge la șapte miliarde, numărul viilor va fi mai mare decât cel al morților. Nu se poate spune însă dacă acesta este un motiv de bucurie.

¹Landeskriminalamt – Serviciul regional de combatere a infracționalității

Chipul Clarei era drăguț, cu trăsături sudice datorate sângelui italian și spaniol ce îi curgea prin vene. Doar când își strângea buzele, pe față îi apărea o urmă a durității și intransigenței caracteristice profesiei. Avea părul negru și ochii albaștri, profunzi, ca ai celor obișnuieți parcă să privească până la orizont și dincolo de el, precum marinarii sau comandanții de aeronave.

Totuși, nu privitul cerului și al mării o atrăsese pe Clara, ci scrutarea profunzimilor sufletului omenesc și cercetarea părților întunecate ale acestuia.

În timp ce privea cerul acoperit de nori, se gândea că în filmul *The Ring* răul pândește din televizor și toți cei care îl urmăreau prea mult o luau razna.

În cele din urmă, se smulse din meditație și își coborî privirea. „Dacă mă mai uit mult în gol, îmi pierd și eu mințile.“

Închise dosarul pe care îl răsfoise pe pervazul ferestrei și își băgă în buzunarul pantalonilor telefonul mobil aflat lângă acesta. Mișcările ei erau mlădioase, precise și energice, trădând faptul că practica yoga și artele marțiale.

Clara avusese nevoie de o pauză. Tocmai terminase un interogatoriu. Avea, în sfârșit, recunoașterea faptei de către doi violatori. Hermann, colegul Clarei, și alți doi polițiști încă se ocupau la subsol cu finalizarea formularelor pentru procuratură și instanță.

Mai multe indicii conduceau către doi bărbați, care negau însă totul cu o încăpățănare impertinentă. Siluiseră două femei, pe una o și omorâseră și îi abandonaseră cadavrul pe un drum din pădure. Capul acesteia fusese zdrobit cu o piatră de caldarâm, brațele și picioarele îi erau larg desfăcute, iar rochia murdară și pătată de sânge părea în același timp rochie de mireasă și lințoliu.

Făptașii voiseră să îi dea cadavrului aspectul unui înger? Era vorba despre o crimă cu motivație religioasă? Totuși, la reconstituirea făcută cu un manechin, se demonstrase că, dacă apucați un om lipsit de viață de la spate, pe sub brațe, îl târați și îl lăsați să cadă, de cele mai multe ori, acesta rămâne cu brațele îndepărtate.

Fusese doar o întâmplare faptul că femeia purta o rochie albă și că aceasta și prietena ei, în drum spre clubul preferat, intraseră în vorbă la o benzinărie cu cine nu trebuia.

„Niciun înger“, îi trecu Clarei prin cap. Pentru ea existase doar un înger. Și, în cazul în care chiar existase, acesta era acum în cer.

Clara avea optsprezece ani atunci când o văzuse ultima oară pe sora ei, Claudia, pe atunci de zece ani. În urmă cu mai mult de douăzeci de ani, Claudia fusese răpită de un pedofil cu tulburări mintale, căruia îi plăceau letcoanele, cleștii și țipetele fetițelor.

Se spunea că niciun tată nu ar trebui să își îngroape fiica. „Și nicio soră mai mare să își îngroape sora mai mică“, se mai gândi Clara. Dar exact așa se întâmplase. În acea zi, Clara își jurase să fie mai pricepută decât polițiștii ratați care nu fuseseră în stare să o salveze atunci pe Claudia. Nici măcar nu îl prinseseră pe neomul care o omorâse pe Claudia.

Tot atunci, Clara se decisese să se facă polițistă și să îi ajute pe alții, dacă pe ea nu putuse să se ajute. Își urma se cu hotărâre țelul până ajunsese la LKA, ca să vâneze bestii, cum fusese asasinul surorii ei, și ca să poată să doarmă noaptea.

Ca să poată să doarmă și acum.

2

Aproape că se întunecase în această zi de vineri în Berlin și ultimele raze ale unui soare de iarnă cădeau oblic pe ferestrele înalte de trei metri ale biroului înconjurat de geamuri. Franco Gayo strânse documentele și le vârî în servietă. Se duse apoi la fereastră și privi spre Friedrichstraße, la blocurile-turn din Potsdamer Platz, aflate la oarecare distanță, și la cele două turnuri de telecomunicație, cel din vest, de lângă Internationales Congress Zentrum, și cel din est, de lângă Alexanderplatz, care încadrau panorama.

Reveni la birou. Tăpile pantofilor săi din piele scârțâiau ușor pe parchetul imaculat. Avea un costum scump și elegant, un ceas care costa cât o mașină și o agendă în care figurau mai toți cei cu bani sau influență, de preferință cu amândouă.

Trebuia să mai dea un telefon scurt, după care își începea weekendul. Avea nevoie de această pauză pentru a se reface. Săptămâna viitoare, vineri seara, participa la o gală de donații, iar sâmbătă seara era oaspetele celui mai

important show al televiziunii germane. Duminică mergea la un concert de binefacere al filarmonicii berlineze.

Deoarece secretara i se îmbolnăvisese pe neașteptate, Gayo își căuta singur într-un fișier numărul, în timp ce, treptat, întinericul se strecura în toate colțurile uriașului său birou aflat în apropierea cartierului 101.

Lui Franco Gayo îi plăceau spațiile mari, aerisite. De când era partener al firmei de avocatură Archer & Sullivan fusese așa. Acum, la fundația sa destinată să îi ajute pe cei mai săraci dintre săraci, nu se putea altfel. Miză mare, mult ajutor, mulți bani. *Bigger is better*. Doar odată locuise într-un loc mai înghesuit, în căminul studențesc al Harvard Law School.

Nu mai lucra ca avocat, dar ceea ce învățase la Harvard și în mod special la biroul de avocatură îl ajuta acum foarte mult. *Do ut des* se numea asociația lui. *Îți dau, ca să dai*.

Noul câmp de activitate al acesteia era Haiti. Soarta avea o plăcere perversă de a lovi mereu oameni sărmani. Cutremurul de șapte grade produs în Haiti pe 12 ianuarie 2010, la ora 21.53, transformase insula într-un tărâm al morții, al distrugerilor, al bolilor și al foametei. Timp de un minut, placa nord-americană și cea a Caraibilor se ciocniseră, epicentrul fiind la doar 25 de kilometri sud-vest de capitala Port-au-Prince.

Cutremurul demonstrase că Dumnezeu nu doar că răsuțește cuțitul în rană, ci uneori îi mai rupe și lama. Fusese cel mai puternic seism din America de Nord și, până astăzi, și cel mai puternic din secolul al XXI-lea, chiar mai distrugător decât cutremurul marin din Thailanda din decembrie 2004, cel care produsese un tsunami. În Haiti lăsase în urmă aproape o jumătate

de milion de morți, două milioane de oameni fără adăpost, teroare, anarhie și jafuri. Paguba de aproximativ opt miliarde de dolari includea și distrugerea brumei de infrastructură.

Președintele René Préval se adresase din fața palatului său distrus reporterilor care cutezaseră să înfrunte haosul. Și comunitatea internațională reacționase. ONU trimisese 3 500 de oameni. Președintele SUA, Obama, inițiasse acțiunea „Unified Response” și îi invitase pe foștii președinți Bush și Clinton să își folosească influența pentru obținerea de donații private. Din Germania s-au strâns mai mult de 50 de milioane de euro.

Donații private. Pentru asta exista *Do ut des*. Ceea ce spunea și Franco Gayo la fiecare talk-show, la fiecare apariție publică. Dar mai era ceva. Copiii din Haiti aveau nevoie de un viitor. Problema era dacă ei își puteau face acest viitor în patria distrusă. Cu siguranță că nu în anii imediat următori. Haiti avea nevoie de copii pentru reconstrucție, însă insula avea nevoie și de conducători, de oameni cu „leadership skills” școliți la universitățile de elită din Vest, care să se întoarcă în țară și să o dezvolte. Acțiunea pe termen lung nu se putea realiza decât astfel.

Aceasta era ideea pe care Franco Gayo o susținea și pentru care strângea bani de peste tot. Până acum cu succes deplin. Organizase o armată de strângători de donații care lucrau pe bază de comision în zonele pietonale ale marilor orașe germane. Iar cu show-urile sale și prin aparițiile în ziare ajungea și la portofelele grase. Mai bine și mai profitabil decât Brangelina cu alaiul de copii adoptați, pe care nimeni nu îi întreba dacă într-adevăr voiau să fie adoptați, sau decât Bono Vox și Bob Geldof cu al lor absurd Africashow.

– Ajutorul trebuie să vină din interior, repeta Gayo în toate talk-show-urile și la fiecare gală. Dar pentru asta trebuie mai întâi să vină de afară.

Asta spunea și în spotul video pe care o agenție internațională de publicitate i-l produsese *pro bono*. Acesta îl prezenta pe Gayo cu diverși copii într-un slum prăpădit din Haiti, în fața Trinity College din Oxford și în fața clădirii ONU din New York.

– Copiii aceștia visează la un viitor mai bun, susținea el. Vor un nou Haiti, dar deocamdată nu au nici măcar un loc unde să doarmă.

A visa și a dormi. Aceste cuvinte erau și mottoul asociației, și nu doar mottoul, ci și o amenințare: *Dacă nu ne lăsați să visăm, nu vă lăsăm să dormiți*.

Franco Gayo formă numărul și așteptă.

3

„Răul“, gândi Clara Vidalis, „revine totdeauna.“

I se întâmpla zilnic. Pe retină îi rămăsese imaginea unuia dintre cei doi violatori de mai înainte, rânjind prosteste, cu o șapcă pe cap având cozorocul răsucit la spate. Ca și complicele său, acționase în timpul violului sub influența unui produs farmaceutic psihoactiv.

Violul sub influența drogurilor putea fi pentru vino-vați o sabie cu două tăișuri. Pe de-o parte, drogurile puteau reduce responsabilitatea. Totuși, dacă era vorba de excitante ca LSD, amfetamine ori cocaină, acestea erau administrate pentru a amplifica plăcerea și pentru a putea să o facă mai des.

Clara și Hermann primiseră cazul după ce îl reținuseră pe Inkubus, un individ cu grave tulburări psihice, care la început se limitase la a hărțui femeii și a răscoli pubelele din fața caselor acestora. Din gunoi recuperaampoane folosite și prepara din ele un fel de ceai despre care susținea că îl ajută să seducă femeile.

Inkubus. Un nume potrivit, la care se gândise dr. Martin Friedrich, șeful departamentului pentru analiza

operativă a cazurilor. Inkubus era un spirit care vizita femeile frumoase în timp ce dormeau, le tulbura visele și le propunea jocuri sexuale. Și, în cele din urmă, Manfred Heyer, „Inkubusul berlinez“, chiar făcuse așa ceva. Când constatase că ceaiurile sale din tampoane nu aveau efectul dorit, revenise la „vechiul și bunul viol“, după cum îi mărturisise pe un ton confidențial lui Hermann în timpul interogatoriului.

Iar acum apăruseră alți doi violatori. Va avea loc un proces – vor fi trei-patru zile de deliberări – și se va pronunța sentința. Din nou, doi infractori vor merge la închisoare, își vor ispăși pedepsele, vor fi eliberați cândva și probabil că o vor lua de la capăt. Sau și mai rău.

„Ad plures ire. A merge la cei mulți. La morți.“

Clara ridică privirea spre cer. Uriașa lume a morților va fi astfel mai mică? Îi trecură prin fața ochilor toate umbrele celor cărora nu le fusese permis să mai trăiască. Ce s-ar fi întâmplat cu ceilalți bărbați și cu celelalte femei dacă ar mai fi trăit? Și mai ales ce s-ar fi întâmplat cu copiii? Copii înmormântați într-un mic coșciug, șterși de pe fața pământului ca și cum nici nu ar fi existat? Mai trăiesc doar în amintiri devenite tot mai palide pe măsură ce timpul acoperă rănile care însă nu se vor vindeca niciodată. Ce ar fi devenit toți acești oameni? Ce ar fi realizat ori ar fi descoperit ei? Revăzu în minte toate numele din ultimul timp – medici, descoperitori, întreprinzători. Nume ce străluceau puțin, apoi erau măturate ca de o explozie nucleară, mai întâi încremenind și apoi transformându-se în praf. Nume care ar fi putut deveni ceva, dar nu au avut voie. Nume ai căror purtători se aflau acum la un metru optzeci sub pământ sau se transformaseră în cenușă gri într-un crematoriu,

în vreme ce asasinii lor își pierdeau vremea în închisori, erau eliberați și apoi o luau de la capăt.

– Fiul meu este mort pentru veșnicie, îi spuse cândva o mamă Clarei, dar alți copii încă trăiesc.

◊ Întrebarea era: Pentru cât timp?

Folosea la ceva că unul ori doi criminali erau băgați la răcoare? Îi ajuta asta pe părinți, pe membrii familiei aproape înnebuniți de disperare? Ori pe morți? Cei uciși, care îi apăreau în vise împleticindu-se, cu fețe palide și cu ochi însângerați, își găseau astfel pacea? Ori ea și-o găsea?

*

Inkubus și cei doi violatori păreau aproape nevino-vați în comparație cu alții care, în săptămânile anterioare, aproape le tăiaseră răsuflarea Clarei și celor din echipa ei.

În ultimele două cazuri grave de care trebuise să se ocupe nu existaseră interogatorii. Unul dintre făptuitori încercase să o împuște, iar celălalt se aruncase în aer. Clara și colegii ei scăpaseră de moarte ca prin minune.

Totul se petrecuse în octombrie, anul trecut. Îl vânau pe Bernhard Trebcken, Strigoiful, un violator odios, care nu doar că abuza femeile, nu doar că le omora, ci înainte sau după viol, într-o turbare psihotică, le făcea bucați. Clara și colegii îl surprinseseră pe Trebcken în locuința ultimelor lui victime, o pereche de lesbiene. Faptul că două femei se satisfăceau reciproc, în timp ce el rămânea cu buza umflată, îl scosese din minți pe Trebcken. O violase pe una din femei sub privirile celeilalte, o ucisese și o ciopârțise cu toporul.

Clara privise în ochi răul abisal când Trebcken o lipise strâns de el pe supraviețuitoarea luată ostatică, ținându-i la gât un fierăstrău pentru tranșat păsări. Îndreptase arma Heckler & Koch spre fruntea lui. Luase pistolul de la un coleg, după ce Trebcken îi rupsese acestuia nasul și aproape că îi zdrobise și laringele.

„Ce se întâmplă dacă nu trag?” se întrebese Clara. „Va elibera femeia?”

Puțin probabil. Mai devreme ori mai târziu, îi va reteza artera carotidă și sărmana va muri sub tirul polițiștilor, devenind martiră. Așa că trăsesese. Pentru că știa că uneori ești obligat să alegi între două soluții proaste. Pentru că știa că uneori era mai bine să ratezi decât să nu acționezi. Și pentru că știa că glonțul este mai rapid decât impulsurile nervoase.

În fracțiunea de secundă în care Strigoiful vru să reteze gâtul femeii, glonțul îi transformă capul într-o masă sângerândă, jumătate legată de trup, jumătate împrăștiată pe mai mult de cinci metri pătrați de perete alb, ca o reproducere a unei opere a lui Jackson Pollock.

Ochii răului. Clara îi mai privise o dată. Și când apăsă pe trăgaci îi eliberă lui Bernhard Trebcken biletul spre iad.

Al doilea caz, pentru care LKA fusese alertat doar o săptămână și jumătate mai târziu, se dovedise mult mai dificil. Pentru că asasinul care își spunea Cel fără nume nu era un turbat utilizator de fierăstrău ca Bernhard Trebcken, ci era un proiectil condus cu sânge-rece, care pătrundea încet și sigur în creiere. Cel fără nume, care în media a fost botezat la scurt timp Facebook-Spintecătorul, avea o predilecție pentru fete tinere și frumoase, pe care le contacta sub o falsă identitate